

Eglón a Ehúd. Dvě takřka zapomenuté postavy ze Starého zákona. Protikladné postavy. Jeden je vladař a druhý je otrok. Jeden je statný chlap a druhý je mrzák. Jeden je pohanem a druhý je vyznavačem Hospodinovým. Eglón a Ehúd. Proč ale vytahuji tuhle jejich historii právě dnes? Důvod je prostý. Máme poslední den v roce a právě silvestrovský večer se tradičně nese ve znamení veselí a zábavy. Bible zná humor, nevyhýbá se mu a umí s ním zacházet. (Obzvláště proroci dovedli vystupňovat ironii až k hořkému vrcholu.) My jsme slyšeli dávný příběh izraelského soudce Ehúda a krutého moábského panovníka Eglóna. To je přece tuze vtipná historka.

Sestry a bratři, nyní se dostávám do rozporuplné a neřešitelné situace. Dostávám se do kazatelského střetu zájmu. U příběhu o Eglónu a Ehúdovi mám hájit dva protichůdné zájmy. 1. Je to vtip a jako vtip má být podán. Vtipy se nemají vysvětlovat, vysvětlování nešťastně ubíjí pointu. Jenže – 2. Ten příběh je součástí Písma svatého a Písmo svaté má být vysvětlováno. Aby další generace pronikly do jeho hloubky. Byla by škoda nechat ležet ladem třeba ty dávnověké příhody. Neboť i v nich se nějak vyskytuje Bůh. A kde je přítomen Bůh, tam se utváří a posiluje naše víra.

Tedy: ***Izraelci otročili moábskému králi Eglónovi osmnáct let. I úpěli Izraelci k Hospodinu...*** (14n) Boží lid se jako tolikrát v dějinách nachází ve svízelné situaci. Boží lidé podléhají cizí nadvládě. Co je jim platné, že uctívají jediného a pravého Pána Boha, když nad nimi panuje jakýsi pozemský bařtipán. Nutno ovšem dodat, že se Boží lid – podobně jako už tolikrát v dějinách – dostal do mizerné situace sám. ***Izraelci se dále dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích, proto Hospodin dopustil, aby moábský král Eglón nabyl nad Izraelem vrchu.***

(12)

Izraelci se řídili špatnými názory, nedbali na dobré Boží zákony a jejich společenství se rozklíčilo. Když se lidé k sobě nechovají čestně, když neuznávají žádné nosné zásady, pak jejich společnost chromne a ztrácí sílu i chuť vypořádat se s protivníky. (Což ostatně platí i pro současnou společnost českou a evropskou.) Osmnáct let nesvobody, osmnáct let okupace, osmnáct let otročiny a navíc ve vlastní zemi. Izraelci se rozpomněli na svého Boha, vzdali se pokusů zajistit si štěstí jinde – ve věcech a náladách u jiných bohů.

I úpěli Izraelci k Hospodinu a Hospodin jim povolal vysvoboditele Ehúda, muže který nevládl pravou rukou.

Bůh je milosrdný. Má srdce, řekli bychom o člověku. Bůh se nechá pohnout k lítosti nad zlem, které se děje lidem. Nikdo si sice jeho pomoc nezasloužil, Bůh však se svou pomocí přichází k těm, kdo ji zoufale potřebují. A zde začíná onen biblický vtip. Osmnáct let drtil Izraelce mocný Eglón, ale Bůh si za zachránce vybral postiženého Ehúda. Jen se zkuste vcítit do dávných posluchačů a čtenářů tohoto vyprávění. Oni žijí v období útlaku, nenávidí bezcitného vládce, a zároveň se ho bojí, protože má k dispozici všemožné represivní nástroje. (Však to znáte z minula.) Nikdo se zlé vládě či zlému vládcovi nepostaví na odpor. A pak přijde někdo, do koho by to nikdo neřekl. Ehúd – mrzák s uschlou rukou. Od takového se žádný bojový výkon nečeká. Ani na vojně nebyl, bez mrknutí oka dostal modrou knížku. Jenže jeho celoživotní handicap se na okamžik stává výhodou. Stává se

součástí jeho Isti.

Ehúd si zhotovil na píd' dlouhou oboustrannou dýku, připásal si ji pod šat k pravému boku a přinesl moábskému králi Eglónovi obětní dar
od Izraelců.

(16)

Eglón si užívá svého postavení. Porobené národy mu prokazují poslušnost a zahrnují jej povinnými dary. Eglón je spokojený a netuší, že přicházející Ehúd skrývá pod ochrnutou paží dýku.

Jakmile skončilo předávání obětního daru, Ehúd řekl: „Mám pro tebe tajné sdělení králi.“

(19)

Když tajné, tak tajné. Místnost se vyprazdňuje a král zůstává s Ehúdem sám. Osudová chyba královské ochranky.

Bylo omylem domnívat se, že od zchromlíka nehrozí žádné nebezpečí. „Haha,“ smějí se posluchači. „Bůh dokáže prolomit i tu nejvyšší státní ochranu. Ani sebevíce bohorovný panovník si nemůže být jistý před skutečným Pánem vesmíru! I nešťastný národní úděl se rázem může

obrátit.“

Ehúd vytrhl levicí od pravého boku dýku a vrazil ji Eglónovi do břicha. Za čepelí vníkl i jílec a tuk se za čepelí zavřel, protože mu ji z břicha nevytáhl. (21) „Haha,“

smějí se posluchači dál. „

Eglón byl velice tlustý.

(17)

Ztučněl z našich vynucených darů. Z naší dřiny byl vyžraný jako dobytče.“ Mimochodem – jméno Eglón znamená

býček

. „Byl vykrmený jako dobytče na porážku. A tak byl poražen.“ Snad nejsme my, lidé 21. století, tak útlocitní, aby nás ve starozákonním příběhu pohoršila jedna mrtvola. Spíše si připomeňme Jana Drdu a jeho povídku Vyšší princip, kde v souvislosti s atentátem na Heydricha zazní: vražda na tyranu není

zločinem. Ehúd

otevřel Izraelcům cestu z moábského područí. Jednou smrtí zabránil mnoha dalším úmrtím.

Král Eglón je smrtelně raněn a Ehúd musí zmizet. ***Vyšel ven záchodem a prošel chodbou; dveře u vrchního pokoje však za sebou zavřel na zástrčku.***

(22n)

Boží mstitel je v bezpečí, zatímco královský aparát nemá ani zdání, co se děje.

Když Eglónovi služebníci viděli, že dveře vrchního pokoje jsou zavřeny na zástrčku, řekli si: „Jistě vykonává v chladném pokoji svou potřebu.“ Načekali se až hanba, nikdo však dveře vrchního pokoje neotvíral.

(24n)

„Haha,“ smějeme se společně s vysvobozenými Izraelci, „tak mocný panovník, a nikdo mu nepřispěchá na pomoc. Všichni mají strach jej vyrušit a on zatím pár metrů od nich za dveřmi zmírá.“ Je až zarážející, jak velmi podobná scéna se odehrála v březnu 1953 poblíž Moskvy na chatě, v níž umíral diktátor Stalin. Nelidské zastrašování plodí nelidský režim, kde lidé pozbývají schopnost odvážných rozhodnutí. Teprve až když se osmělili odemknout a vstoupit dovnitř, zjistili, že jejich vládce je mrtvý.

□□□□□□□□□□ Vše dopadlo nečekaně dobře. Pro statečného Ehúda následně nebyl problém nadchnout a zorganizovat izraelské vojsko, vytáhnout proti ohromným utlačovatelům a zbavit

se letitého útisku. Otrok přemohl zotročovatele. Mrzák zlikvidoval krutovládce. Bezvýznamný venkovan zesměšnil kompletní královské úřednictvo v hlavní městě. No není tohle k smíchu?

Beznadějná situace se s Boží pomocí proměňuje v situaci únosnou. Záchrana z nouze se koná!!!

□□□□□□□□□□ *Eglón a Ehúd. Dvě pozapomenuté postavy. Ale ten vtíp, Boží vtíp bychom si měli zapamatovat. Pán Bůh má smysl pro humor – proč vlastně **Hospodin Izraelcům povolal vysvoboditele Ehúda, muže který nevládl pravou rukou** ? Proč místo chrabrého a udatného bojovníka Bůh spolupracoval s jakýmsi ochrnutým Ehúdem. Proč na obra Goliáše Bůh poslal maličkého Davida? Proč si Bůh nevyvolil ani egyptský, ani římský nebo čínský velenárod, nýbrž si vyvolil*

okrajový hebrejský lid? Proč se Kristus narodil v chlévě, a ne v paláci? Proč Spasitel začal působit ze zanedbaného galilejského Nazareta, nikoliv ze skvostného města Jeruzaléma? Proč se Božím nástrojem ve světě stala chatrná církev, a ne zástup bezúhonných andělů? Boží pomoc přichází nečekanou cestou. Přichází nečekaně, abychom se mohli smát úlevou, že skutečně přišla. Přesvědčili jsme se o tom v tomto roce. Mnoho lidí věřících a nevěřících se směje a slaví v tento den, že zdárně přečkali uplynulý rok i se všemi malými a velkými problémy. Teď je mají za sebou. Častokrát velmi nečekaně. Boží pomoc přichází nečekanou cestou, aby se k nám dostala i tehdy, kdy už nic nečekáme.

□□□□□□□□□□ ***Ten, jenž trůní v nebesích se směje, Panovníkovi jsou k smíchu.** (Ž 2,4) Za znělo v úvodním žalmu. Bůh se směje. Směje se našim hrám na bohy a na pány. Když chceme sami v sobě rozhodovat, co je správné. Když nikoho nad sebou neuznáváme a sprádáme si své vlastní plány. Je to k smíchu. Je to směšně neperspektivní jako vypasený Eglón, který si myslel, že má všechno v hrsti. Lidská vláda nad světem je jen kusá, vládne Pán. Když si malujeme budoucnost podle svého, pán zná jiné páky. Kristus uměl přemoci i onoho domnělého siláka v nás. nikoliv silou paží či zbraní, nýbrž silou svého Ducha, svého vtípu. Kéž se toho dovtípíme.*

VTIP O SOUDCI EHÚDOVI (Soudců 3,12-28)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 21 Leden 2010 14:13 - Aktualizováno Středa, 19 Květen 2010 17:17

Žalm 2,1.4 *Matouš 12,22-29* *2; 314; 531 690* *Římanům 10,8-11*

Kázání na Silvestra, 31.12.2009